

Džiljen Samers
Senke Redvuda

BIBLIOTEKA:
Čarolija

DŽILIJEN SAMERS

Senke Redvuda

TRILOGIJA *IZDANCI SENKE*

Leo commerce, 2010

Naziv originala:
Shadows of the Redwood - Gillian Summers

Naziv knjige:
SENKE REDVUDA
DŽILIJEN SAMERS

Copyright © 2010 by Berta Platas and Michelle Roper
Copyright © 2010 za Srbiju Leo commerce, Beograd

Urednik:
Nenad Perišić

Prevod:
Ivana Danilović

Lektura i korektura:
Jelena Dimitrijević

Prelom i korice:
Pintor Project

Za izdavača:
Nenad i Slađana Perišić

Izdavač:
ID Leo commerce, Beograd

Plasman:
ID Leo commerce, Beograd
Mihajla Bandura 36
011/375-2625; 375-2626; 375-2627; 063/507-334

E-mail:
nesaperisic@gmail.com
info@leo.rs

www.leo.rs

Štampa:

Kultura - Bački Petrovac

Tiraž:
1000

ISBN 978-86-7950-103-5

Kritike trilogije *Renesansni festivali*

Kći šumskog vilenjaka

„Živo će vas zanimati šta se zbiva sa Kili u ovoj akciji koja ne prestaje, i onoj koja uključuje magiju, a i onoj uobičajenoj.“

– *Skul lajbreveri džurnal*

„U poplavi romana pisanih za mlade u kojima buntovni tinejdžeri otkrivaju natprirodne sveteve, ovaj roman ističe se prvenstveno po opisima neobične atmosfere renesansnog festivala, interesantnoj magiji šume i jednom mačoru sa stavom.“

– magazin *Lokus*

„Jedna od onih neverovatnih priča u koju se odmah uživite... Ne samo što će čitaoci uživati u ovoj knjizi, već će i željno iščekivati drugi i treći nastavak najavljene trilogije.“

– *Klijat*

Na festivalu Vajldvud

„Zadivljujući stil pisanja... odličan nastavak prvog romana koji čitaoca ostavlja bez daha. Obožavaoci serijala biće prezadovoljni.“

– *TeensReadToo.com*

„Ljubitelji sličnih laganih romana uživaće u Kilinim avanturama u živopisnoj i živahnoj sredini kakva je renesansni festival.“

– magazin *Voja*

„Fantastičnim zapletom i britkim stilom pisanja *Na festivalu Vajldvud* unosi novu perspektivu u ovaj žanr.“

– magazin *Forvord*

Shadows of the Redwood: The Scions of Shadow Trilogy © Berta Platas i Mišel Roper. Sva prava su zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme biti iskorišćen ili reprodukovan na bilo koji način, uključujući i korišćenje interneta, bez pismene dozvole izdavačke kuće *Flux*, osim u slučaju navođenja kratkih odlomaka koji su sastavni deo kritičkih članaka i recenzija.

jedan

Svež prolećni vazduh mirisao je na zelene pupoljke i biljne sokove. Kili Hartvud je zakopčala džemper sa dugmetima na kojima je bio izgraviran motiv žira dok je zatvarala vrata pošte izlazeći na Glavnu ulicu Edžvuda kojom je duvao povetarac. U levoj ruci je držala pet koverata, dok je jedan poseban koverat držala u desnoj ruci.

Bio je to uobičajeni pravougaonik od papira, osim što je na mestu za povratnu adresu reljefnim slovima bilo ispisano ime firme *Talbot i Talbot*. Advokatska firma njene mame, ista ona koja je poslala advokata da je lično otprati do njenog oca na Renesansnom festivalu Visoke planine nakon što joj je majka umrla. Toga dana je pomislila da joj se čitav svet srušio, i to je, na neki način, tačno. Više nije bila razmažena klinka iz

Kalifornije koja visi po tržnim centrima, sada je dobila oca kog obožava i potpuno drugačije živi. Toliko drugačije da je prijatelji iz Los Angelesa nikada ne bi prepoznali. Uostalom, ona je vilenjakinja. Dobro, poluvilenjakinja. I ranije je to bila, ali je bilo potrebno da počne da živi sa tatom vilenjakom da bi shvatila da je njena alergija na drveće zapravo sposobnost da oseti magiju, koja ju je promenila zauvek.

Sada se taj stari svet vratio uz veliki prasak. Nije mogla da izdrži da ne otvori pismo na licu mesta i još joj se sve vrtelo u krug od onoga što je pročitala. Mamina kuća, *njena* kuća, kuća u kojoj je odrasla, prodana je. Firma *Talbot i Talbot* sa radošću je obavestava koliko novca će nakon toga otići u njen fond, ali Kili je zapela kod reči „prodana“.

Kuća je, naravno, bila prazna. Advokati su poslali sve njene stvari u Šumu Užasa, u Oregon, a nameštaj i mamine stvari smestili su u skladište. Stomak joj se vezao u čvor pri pomisli na to da ja sve ono što je obeležilo njen život sa mamom sada spakovano u obične braon kutije, smeštene u nekom mračnom skladištu bez vazduha. Njih će jednog dana moći da otvori, ali će zato kuća, bašta, komšiluk ostati samo u njenom sećanju.

Poželela je da može još jednom da se vrati tamo i oprost. Dok god je imala priliku da ode u tu kuću, postojala je neka veza sa starim životom. Sada je i ona prekinuta.

Vetar je počeo jače da duva, prekrivši je slatkim belim cvetovima kruške čija su stabla posađena duž ulice. Sklonila je cvetove sa džemperu i odsutno zahvalila stablima na poklonu. Imaju dobre namere.

Neka tvoji listovi budu sjajni, kćeri šume. Odgovorili su joj na jeziku drveća, jeziku na kom telepatski komunicira sa njima. Pošto je zaštitnica šume, baš kao i njen otac, Kili može da ih čuje. Drugi vilenjaci ne mogu.

Dalje ispred sebe videla je svetleća neonska slova koja su činila znak za *Magičnu šumu*, studio za tetoviranje i pirsing njene prijateljice Zabrine. Kili je požurila u tom pravcu, žarko želeći da ispriča prijateljici sve o tom pismu i da možda dobije i šolju kafe pride. Tata ne pije kafu, što ozbiljno zagorčava Kilina jutro.

Otvorila je vrata i zatresla zvonce koje je visilo na svilenoj trakici okačenoj na kvaku, a zatim je usporila korak, razočarana što vidi da Zabrina ima mušterije, neku grupu studenata u majicama na kojima je pisalo „Preživio sam brzake Okanogan“. Onaj što je sedeo u zubarskoj stolici koju je Zabrina koristila za rad je prebledeo. Zabrinina svetlucava ljubičasta kosa zaklanjala je deo bicepsa na kom je radila.

Veliki mačor boje bundeve uvijao joj se oko nogu ignorirajući zvuke oko sebe. Izvio se da bi bacio pogled u pravcu iz kog je dopirao zvuk zvonceta koje se oglasilo, a i Zabrina je podigla pogled.

„Ćao, Kili, kako minđuša u pupku?“

Kili je pipnula stomak. „Dobro je. Savršeno je normalna.“ Naglasila je reč „normalna“. Prva minđuša koju je stavila pretvorila se u drvo, a kako su njene magijske sposobnosti ojačale, minđuša je oživela, počela je da lista i pretila je da se pretvori u granu koja bi išla pravo iz pupka. Zastrašujuće. Ova je srebrna i za sada ne reaguje.

„Dobro je“, reče Zabrina. Njen osmeh je govorio mnogo više. Tog dana je nosila bluzu od seljačkog platna sa dugim rukavima, koji su prekrili Moli, tetovažu vile koju ima na ramenu, koja ponekad oživi i lebdi po studiju kao Zvončicina senka. „Nešto ti treba?“

„Ne, zauzeta si. Samo ću da pokupim mačora.“ Pogledala je u narandžastog džina. „Hajde, Ne, vreme je da krenemo kući.“

U tipičnim mačjem maniru, Ne ju je ignorisao uperivši zelene oči u pravcu zida koji je bio prekriven uraljenim fotografijama tetovaža. Ne zapravo nije bio mačor, već vila, baš kao i Zabrina, i voleo je da bude u njenom društvu.

„Vodi ga sa sobom, Kili. Stalno juri Moli.“ Zabrina je širom otvorila oči i bradom pokazala u pravcu istetoviranog ramena.

Kili je ljutito pogledala u mačora. „Tako si zao.“ Počeo je da prede, što je i očekivala. „Ne bi trebalo da budeš tamo gde nisi poželjan.“ Znala je da nema potrebe da ga iznosi napolje, da će krenuti za njom za koji minut. Mahnula je umornim, do gole kože mokrim i blatnjavim rafterima koji su došli da urade tetovažu kao suvenir. Nekoliko njih joj je odmahnuo i ona je izašla iz studija.

Krenula je na jug nadajući se da će naći Beroua, patuljka, u radnji njegovih roditelja, u kojoj se prodaju predmeti od gvožđa. Umirala je od želje da porazgovara s nekim o pismu. Prešla je ulicu kod restorana. Čupava narandžasta lop-ta stigla je pre nje. Znala je da Ne neće odoleti tome da vidi šta je naumila.

Glasan zvuk udaraca dopirao je iz omanjeg starog skladišta koje se nalazilo odmah do prodavnice predmeta od gvožđa, čiji je zid od meke cigle bio obrastao bršljenom. Berou je bio u radionici u kojoj pravi skulpture. Njegove skulpture od gvožđa ukrašavale su mnoge travnjake u gradu, a bile su popularne i među kamperima i rafterima.

Gurnula je vrata koja su delimično spala sa šarki (borovina, sa obale reke) i kročila u mrak. „Berou, tu si?“

„Pozadi, Kili.“

Okrenula se u pravcu iz kog je dopirao njegov glas, ali se nije pomerila dok joj se oči nisu navikle na tamu. Berouova

porodica živela je pod zemljom i ovo je za njih bila normalna jačina svetla.

Polako se privikla na tamu, tako da ga je videla na drugom kraju skladišta, pored velikog dečjeg bazena, kraj kojeg je stajao i brener sa rezervoarom.

Razrogačila je oči kada je u bazenu videla vodenu vilu koja je živela u potoku koji je protiče kroz Šumu Užasa. Malena vodena vila nalik ribi sedela je na kamenu u sredini bazena i repom blago pljuskala vodu glave zabačene unazad tako da joj je duga zelena kosa nalik na predivo plutala po površini vode. Berou se opasno zaljubio u vodenu vilu.

„Kili, sećaš se Plu, zar ne?“

Plu? Nikada nije saznala kako se vila zove, ali joj je pristajalo to ime koje zvuči kao balon kad prsne.

„Zdravo, Plu. Drago mi je što te ponovo vidim.“

Vila je otvorila krupne oči boje lavande i nasmešila se kada je ugledala Kili. „Pitala sam se ko je to ko može da me vidi.“

Ne se očešao o zid dečjeg bazena.

„Radim njen portret“, reče Berou. Činilo se da je Berou Kilinih godina, ali kako je bio nešto niži od metra, mladi patuljak je bio iste visine kao i prijatelj njenog oca, ser Dejvi. Beroua je upoznala Ispod brda, u podzemnom svetu u kom žive vile i patuljci. Tata i baka su bili iznenađeni kada su čuli da taj svet postoji. Vilenjaci žive iznad sveta vila ne znajući to, a tu tajnu već vekovima čuvaju stabla čije korenje zadire duboko u zemlju, sve do vilinskog sveta.

Kili je prišla bliže i pogledala preko Berouovog ramena. Portret su u tom trenutku činila tri pohabana komada čelika, koja su bila zavarena.

„Tek sam počeo.“ Berou mora da joj je video izraz lica. „Uviću čelične trake tako da predstavljaju kosu.“ Vodena vila se nasmejala, a Berou je pocrveneo. Baš se zaljubio.